

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
PERE TORRADES, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
VALENTÍ MARTÍ, director de publicitat
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**LA PRODUCCIÓ ARTÍSTICA:
QUI PROPOSA I QUIN VALOR TÉ?**

D. Sam Abrams

Poeta, assagista i traductor

 Comenta l'article a
www.avui.cat/55243
AL PEU DEL CANÓ

 I ara,
què?

Gat per llebre

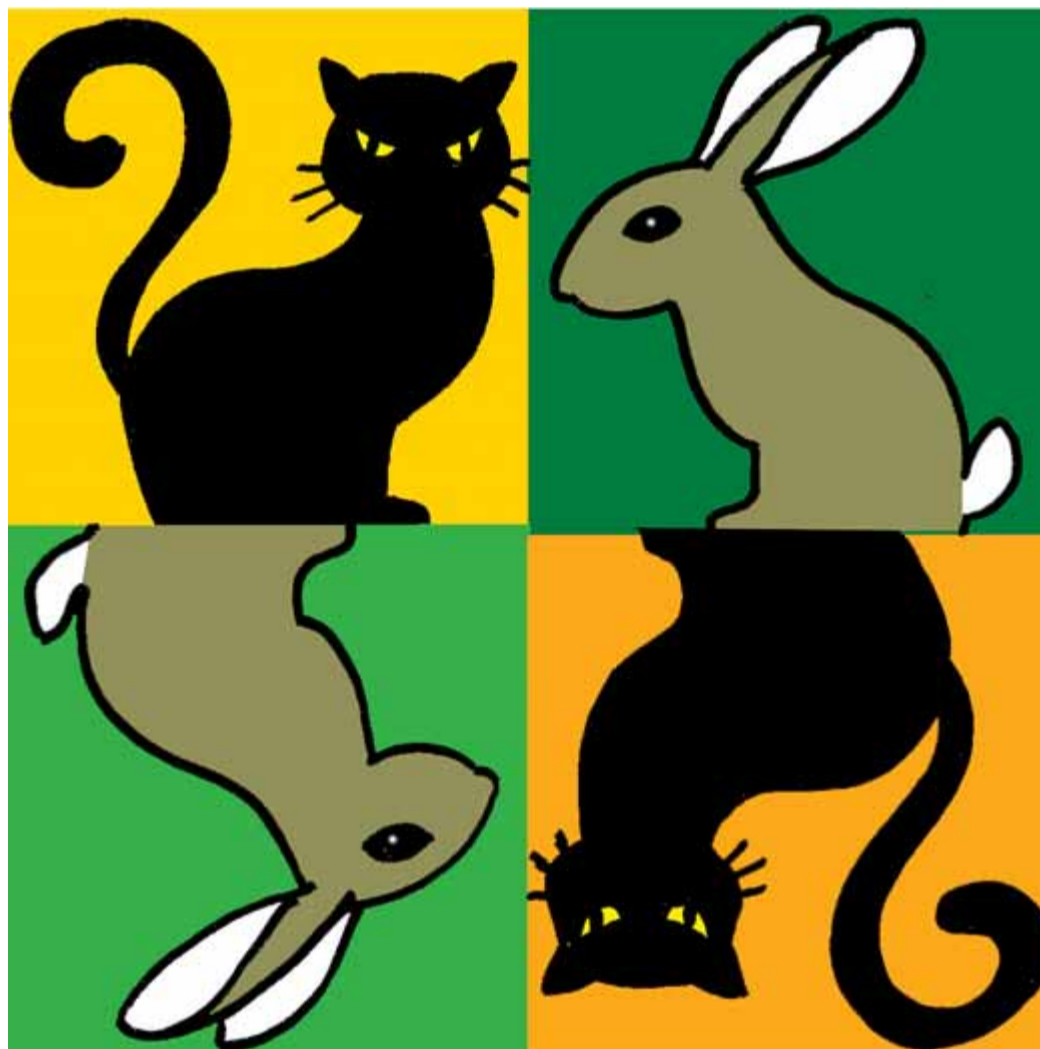
Fa una quinzena en aquestes mateixes pàgines plantejava l'espinesa qüestió del patrimoni cultural de Catalunya, sobretot aplicat a la literatura. En definitiva, venia a dir que calia sotmetre el patrimoni a una operació d'identificació, protecció, conservació, avaluació, estudi, promoció i perpetuació.

CERTAMENT, UNA OPERACIÓ COMPLEXA I LLARGA, però val la pena, perquè el futur d'aquest país en depèn en gran mesura, es vulgui admetre o no. Fixem-nos que el procés té tres fases bàsiques, que són el reconeixement inicial del patrimoni, la cura actual del patrimoni i la projecció futura del patrimoni. Tot el procés s'engega amb la correcta identificació i el reconeixement dels elements que formen el conjunt que anomenem patrimoni cultural.

A LA CATALUNYA D'AVUI EXISTEIXEN GRAVÍSSIMS problemes a l'hora d'identificar i reconèixer aquests elements, que constitueixen o, més ben dit, haurien de constituir el seu patrimoni cultural. Els problemes són diversos, però tenen un denominador comú: tots giren a l'entorn de persones, entitats i institucions que col·laboren en la tasca diària d'anar identificant la substància del patrimoni cultural.

BAIXEM DE L'ESTRATOSFERA I AGAFEM UN EXEMPLE recent. El premi Ciutat de Barcelona d'assaig ha estat atorgat a l'escriptor Julià Guillamon pel seu atractiu volum sobre l'exili, *El dia revolt*. La concessió del premi ha estat una insensatesa formidable per tres raons. La primera, perquè formalment no és un assaig, és un aplec d'entrevistes. Justament l'obra defuig qualsevol tipus d'argumentació assagística sobre el tema de l'exili. La segona raó, encara més poderosa, és que hi ha un llibre infinitament, indiscutiblement, superior i entra tècnicament en la categoria literària d'assaig. Em refereixo a *Introducció a la Iliada*. Homer, entre la història i la llegenda, del catedràtic Jaume Pòrtulas, elegantment editat per la Fundació Bernat Metge. El llibre de Pòrtulas és un llibre de talla directament internacional. És un llibre de gran ambició i rigor, de gran cultura i humanitat, un llibre d'aquells que et nodreixen. És un llibre que honora la cultura catalana. Vostès agafin el llibre i facin la comparança i ja m'ho diran. Però ha quedat a la cuneta. I, finalment, tenim la raó moral de la composició del jurat. Sembla que ningú s'ha fixat que tres dels cinc membres del jurat del premi estan estretament vinculats al mateix mitjà de comunicació en què el senyor Guillamon té la palestra des de fa tants anys. Jo crec que sí que molta gent se n'ha adonat, però ens hem acostumat als nivells d'amiguisme i corrupció fins a trobar-los normals.

EL CIUTAT DE BARCELONA D'ASSAIG HA APOSTAT equivocadament i aquest gest té les seves conseqüències. Es devalua la importància del premi que hauria de ser un referent indiscutible, i un dels pocs premis d'assaig que hi ha. Es crea una confusió absurda sobre els gèneres literaris, perquè un recull d'entrevistes és periodisme, l'autèntic terreny d'escriptura del senyor Gui-

CARMÉ PERIS

“A la Catalunya d'avui existeixen gravíssims problemes a l'hora d'identificar i reconèixer els elements que constitueixen o, més ben dit, haurien de constituir el seu patrimoni cultural”

llamon, i no és assagisme. Es proposa una obra equivocada per formar part del patrimoni cultural. I es deixa de banda una obra extraordinària que sí que hauria de ser considerada patrimoni cultural de primera magnitud. Ens han donat gat per llebre.

I CONSTANTMENT ENS DONEN GAT PER LLEBRE en aquest país que té una població estable de llebres. Per exemple, ¿s'han fixat com les persones del món de l'alta cultura estan convenientment allunyades dels centres importants de decisió? ¿I no han percebut com al seu lloc promocionen gent de segona a partir de criteris papanates com ara l'obsessió constant amb

la novetat? Agafin *El malestar en la cultura catalana*, de Josep Anton Fernández, un assaig molt celebrat darrerament. El llibre ha tingut bona premsa, perquè l'autor ve amb l'aurèola d'haver estat a l'estranger i de portar-nos grans novetats que ignorem. La realitat: és un llibre inflat, que, en el fons, és simple i es pot resoldre amb un resum de sis folis. ¿I han vist l'immobilisme universitari que afavoreix persones ancorades en el passat i frustra persones creatives de gran vàlua intel·lectual? ¿S'han adonat que hi ha recursos imprescindibles que estan segrestats per l'ús personal de qui els controla? Entrin al que podria ser el gran portal de la literatura catalana a internet, *Lletra*, de la UOC, i veuran com ha estat utilitzat per demanar i pagar favors i no per anar construint el patrimoni cultural de manera sòlida. ¿No han notat que hi ha partits polítics al mateix govern que estan fent una tasca d'erosió i encongiment del patrimoni cultural perquè els catalans acceptin la seva condició de secundaris i siguin més fàcils de manipular? Una i altra vegada gat per llebre en un país, insisteixo, que té moltes llebres i no cal que mengi gat.

AQUESTA ACTITUD TAN ESTESA DE DONAR gat per llebre pràcticament impossibilita la tasca de construir el patrimoni cultural de manera digna i tot es redueix a una sola cosa: la barroera instrumentalització de la cultura.

 Sebastià
Alzamora

Escriptor

Molt bé: al País Basc, per fi el bloc constitucionalista (constitucionalista quan convé) ha aconseguit desallotjar del poder el pèrfid nacionalisme basc.

Bravo. La pregunta és: i ara, què? La situació previsible en què es trobarà el lehendakari López, i de retruc, el president Zapatero, és, diguem-ne, poc envejable. Patxi López haurà de governar en minoria, investit pels vots enemics del PP i de *madame* Rosa Díez, i passar-se el mandat pidolant suports improbables per tirar endavant qualsevol cosa. Al davant tindrà una oposició, la del PNB, que s'endevina rocosa, i que es farà extensiva al Congrés de Madrid, on ZP, sempre que els partits catalans facin el que han de fer, també pot suar tinta.

Ara: el millor de tot és el panorama social que genera l'èpica conquesta del poder basc per part de les hosts no nacionalistes. Patxi López acusava Ibarretxe de dividir la societat basca. Bé: de moment, el que han aconseguit el senyor López i companyia és ocultar –però no fer desaparèixer– un mínim de cent mil ciutadans bascos que diumenge van votar nul, i fer empenyar la militància i l'electorat del PNB. És a dir, que al final han aconseguit voltejar el nacionalisme basc radical i també el moderat. Gran negoci: arriben al poder no tan sols en minoria parlamentària, sinó també amb una majoria social en contra. Això no tan sols és crear divisió: és fer un pa com unes hòsties.

 Comenta l'article a
www.avui.cat/55245